

A Naszály minden évben muszáj

2024 február 10.

Minden évben arra kényszerül az ember, hogy szembenézzen a ténnyel: a Naszályra fel kell menni. Kissé hasonlít arra a római korból származó szállóigére, ami úgy szól: „megjegyzem Karthágót el kell pusztítani.” Kellően drámai vagyok? Köszönöm, hogy helyeselsz! Az út Kosdon kezdődött némi többkerekű előzménnyel, amihez a Volánbusz járatát vettük igénybe. Kissé ugyan tartottam attól, hogy a mindenkori magyar nyugdíjas panaszkodik, hogy nincs neki ülőhelye, de nem hogy lett mindenkinek de még maradt is üres. Volánbusz: leborulok járműveid előtt. Kosdon névsorolvasás és a később érkezettek begyűjtése. Volt egy Prézli nevű kutya is, akinek a hangja ijesztően hasonlított egy éppen lefulladni készülő rotációs kapához. Prézli: sokkal többet mozogj és sikerülni fog. Mindenesetre egyre jobban belejött, de a végére csak-csak kifulladt a zsemleszínű labradorkeverék. Amúgy egyfolytában kunyerál, úgyhogy ha valaki találkozik vele csak óvatosan. A Naszályra felmenni lehet kellemes vagy pokoli. Ez valahol a kettő között volt, de a Nap végig szerteágazóan sütött. (Vajon ezt a szövegszerkesztő miért húzta alá pirossal: „szerteágazóan”) Egyre feljebb érve a kilátás a túloldalra pazarabb lett. Ősagárrdal az előtérben tényleg az egyik legélvezetesebb helyre jutottunk. Fent a szél ugyan kellemetlen volt, de tényleg jó volt így kirándulni na. Egyébként azt nem értem, hogy miért nincs a geodéziai torony helyén egy normális kilátó. Át kellett mennünk a Látó-hegyre, hogy gyönyörködjünk. Tényleg a Dunakanyar egyik legjobb panorámája ez.

Lefelé már minden csendes volt és nyugodt bár az eleje kissé kavicsos csúszós.

Összességében szerethető kis kirándulás volt.

Márciusban a Pilisből integetünk vissza.

Cz. Gábor

